

KURAN'DA TEKRARLARIN HİKMETİ (5)

(...dünden devam)

9) Diğer taraftan bu kıssalar, peygamber(s.a.v.)i ve mü'minleri güçlendirmekte, karşılaştıkları eziyetlere dayanma gücü, mücâdelelerine devam etme azmi vermektedir. Yüce Allah, bu kıssalar yoluyla hak yolunda güçlüklerin aşılabacağını, sonunda inananların mutlaka zafere ulaşip inanmayanların mahvolacaklarını anlatarak mü'minleri sevindirmektedir. Bu hususu şu âyetlerde açıkça görüyoruz:

"Senden önce de peygamberlerle alay edilmişti. Fakat onlarla alay edenleri, alay ettikleri gerçek kuşatıverdi. De ki: 'Yeryüzünde dolaşın da yalanlayanların sonu nasıl olmuş, görün'!"
(En'âm: 55/10-11)

"Biliyoruz, onların dedikleri seni üzüyor, gerçekte onlar seni yalanlamıyorlar, fakat o zâlimler bile Allah'ın âyetlerini inkâr ediyorlar. Senden önce de elçiler yalanlanmıştı. Yalanlanmalarına ve eziyet edilmelerine sabrettiler, nihâyet onlara yardımımız yetişti. Allah'ın kelimelerini değiştirebilecek kimse yoktur. Sana da elçilerin haberinden bir parça gelmiştir." (En'âm: 55/33-34)

Bu kıssalarda, eski milletlerin hayat hikâyeleri hakkında Kur'ân'da anlatılanlardan az çok haberdar olan müşriklere, Allah'ın âyetlerini kabul etmedikleri takdirde kendilerinin de onlar gibi helâk olacakları mesajı verilmektedir.

Kur'ân'ın kıssa anlatım tarzı, hikâye veya tarih üslûbu değil, öğüt üslûbudur. Amaç, tarihî olayları bir tarih kitabı ayrıntısıyla anlatmak değildir. Bu kıssaların bir kısmı Tevrât'ta vardır, bir kısmı da Araplar arasında söylenmekte idi. Tevrât'ta bulunan kıssalar da yine Yahûdîler veya onlarla temasta olan bazı kimseler tarafından Araplar arasında anlatılırdı. Bundan, Arapların bu kıssalardan az çok haberdar oldukları sonucu çıkmaktadır. Zaten Kur'ân'ın amacı da onların, kulaktan dolma inançlarını anımsatmak suretiyle onlara öğüt vermektir. Onun için Kur'ân bu anlatım tarzına *tezkîr* v

eya

zıkr

â

yani anımsatma ve öğüt verme demiştir. İnsanın bildiği bir şey anımsatılır. Bilmediği şeyi anlatmak, anımsatmak değil, öğretmektir.

Kur'ân, Allah'ın huzurundaki Mahkemede şefâ'at ve iltimas olmadığını vurgulamaktadır. Şimdi bu konudaki âyetleri, gözden geçirelim:

Onlara şefâ'atçilerin şefâ'ati bir yarar sağlamaz.
(Müddessir: 4/48)

4/48. âyette suçlulara şefâ'atçilerin şefâ'atinin yarar sağlamayacağı, kimsenin onları cezâdan kurtaramayacağı vurgulanmıştır.

Bu âyetlerden anlaşılıyor ki müşrik Araplar, Allah'ı, tıpkı bir hükümdar gibi düşünüyorlardı. Nasıl hükümdarın yanına doğrudan değil, aracılar, muhafızlar vasıtasıyla girilir, hükümdara bir şey kabul ettirmek için onun katında sözü geçen birini bulmak gerekirse; Allah'ın huzuruna varmak, O'nun yanında kabul görmek için de aracılara başvurmak gerektiğine inanmışlar ve bundan dolayı şefâ'atçi dedikleri rûhsal varlıklara tapmışlar ve onların, kendilerini koruyup kurtaracağını sanmışlardı.

(devamı yarın..)